

El meu paisatge (I)

Un relat de: [Gabriel Boloix Torres](#)

EL MEU PAISATGE (I)

UNA PASSEJADA A LES FOSQUES

Tocaren dos quarts de set de la tarda. Em trobava immers en les últimes pàgines del capítol.

Vaig acabar-lo depressa i corrents ja que de seguida se m'apropà en Rus remenant la cua. Certament no tenia gaires ganes de treure'l, però no em quedava més remei davant els seus lladrucs insistents.

De seguida sortírem a fora. La corretja estava tensada i vaig deixar que s'afluixés i d'aquesta manera va poder córrer i córrer fins el bosc. Vaig contemplar el carrer buit i tranquil i la claror del cel que s'apagava. Travessarem el bosc ràpidament. Com cada dia va ensumar tot allò que se li va posar al davant i va regar els arbres amb les habituals pixarades. Aprop de l'església em vaig trobar en Peret de la bodega. Passejava el seu enorme husky i una gossa patenera.

Per sort portava el huski lligat. No parava de grunyar al meu gos. Estic segur que si no l'hagués portat ben lligat se li hauria tirat al damunt. Amb la gossa no hi hagué cap problema.

El meu pataner petit i entremeliat s'apropà a la gossa. S'ensumaren. Remenaren la cua. I jugaren una estona.

La claror anava minvant i vaig seguir amb la passejada una mica més amunt de l'església ben entrat el bosc.

La gossa d'en Peret ens va seguir una bona estona, però al sentir els xiulets del seu amo

va marxar corrents avall cap el poble. Em vingué al cap allò que m'havia aconsellat el veterinari. És a dir... l'has de deixar córrer més estona durant el dia. Vaig fer cas a les recomenacions i el vaig deslligar.

Vaig pensar que caldria anar en compte perquè començava a enfosquir-se i en Rus tindria pocs minuts per córrer sota l'última claror del dia.

Quan just anava a lligar-lo de nou va marxar corrents. Havia vist un altre gos. Un gos negre i segur que ple de puces.

Començaren a ensumar-se primer, i tot seguit es posaren a correr com dues llebres i jo al darrera seu. Aviat vaig haver de parar. Estava esgotat. No els havia pogut atrapar. Eren massa lluny. Els havia perdut de vista. Maleït gos!.

Vaig començar a renegar contra aquell gos negre i pelut.

De qui era?. Que feia allà sol?. Era un gos abandonat o era d'algú?

No entenia com aquell gos m'havia complicat la tarda.

La tarda que s'havia convertit en nit ja que la foscor impregnava tots els racons visibles.

No entenia com m'havia pogut passar. Ni en moments de distracció se m'havia escapat d'aquesta manera. Mai havia fugit tan cegament cap un altre del seu gremi. Havia de trobar-lo aviat perquè sinó els meus pares es posarien com un fúria.

Automàticament, el primer que vaig fer va ser cridar-lo.

Els meus crits i els meus xiulets no serviren de res.

Això em va neguitejar encara més. Vaig rastrejar tots els racons, però fou inútil. No hi veia gens. Era impossible amb aquella foscor.

Vaig tornar a casa a poc a poc. A l'entrar, ma mare em va pregunta pel Rus i jo li vaig respondre que s'havia entretingut i que ja venia al meu darrera. Amb una llanterna vaig revisar de nou tot el bosc i fou a partir d'aquell instant que em vaig desesperar.

No podia ser que no tornés. Havia de tornar. La idea que tard o d'hora tornaria era l'única cosa que em tranquil·litzava.

Tocaren dos quarts de nou i encara el seu rastre era del tot inexistent. No em podia quedar tota l'estona vigilant que tornés. Calia tornar a casa i explicar el que havia passat.

El meu pare va reaccionar amb serenitat argumentant que els gossos fidels sempre tornen.

La meua mare es va posar molt nerviosa i em va escridassar per haver-lo deixat fugir. Sortírem a fora al carrer. Cridàrem un altre cop el seu nom. Res de res.

En aquell moment vaig recordar els moments que havíem viscut junts, la seva mirada amb aquells ulls tristos, els seus lladrucs, les seves entremeliadures... en fi tot allò que em recordava a ell.

També em vaig començar a imaginar el rètol que penjaria a les botigues, amb una foto entranyable.

Donàrem un volt pel poble i ferem un cop d'ull a cada carrer. No hi trobarem res. Ni un maleït indici de la seva presència. On carai podia ser?. On havia pogut anar?

Mentre sopàvem, la idea que un imprevís havia capgirat tota la tarda i part de la nit em va provocar molta ràbia. De sobte, després dels postres, ho vaig veure clar. Com una revelació,

la imatge dels camps propers al bosc em passaren reiterats cops pel cap. Vaig sortir corrents i vaig començar a córrer a través dels camps. Ni rastre.

Però just quan totes les esperances s'havien esvaït, just quan deixava els camps enrera, vaig sentir els seus lladrucs. Em vaig girar però no el vaig veure enlloc. I quan em pensava que aquells lladrucs havien sigut un producte de la meua imaginació, va aparèixer en Rus saltant d'alegria cap a mi.

S'havia perdut pels camps i per sort, al sentir la meua veu, havia seguit el meu rastre.
Vaig pensar que sort n'hi havia que l'imprevís no sorgís cada dia i també vaig pensar que no m'agrada passejar a les fosques.